

“De grans, les amistats poden ser més profundes que les de la infantesa”

Jordi Cortès (Badalona, 1960), docent llicenciat en geografia i història i autor d'assaigs geogràfics i històrics, i també de narracions juvenils, publica a Cossetània la seva primera novel·la per a adults, *L'última platja*, Premi de Narrativa Marítima Vila de Cambrils Josep Lluís Savall 2010.

—La novel·la parla de l'amistat entre un il·lustrador i guionista de còmics i un metge que es troben casualment en una platja solitària de Creta, però apareixen diversos casos de matrimonis en crisi o fracassats. Vàreu pensar a fer un catàleg de models de parella?

—No. Si hi és, és casual. Tenia ganes de parlar de diversos aspectes. El tema principal era l'amistat, més que la parella. I no sé si hi ha molts models. Hi ha la parella clàssica, i la que fracassa, per un motiu o per un altre.

—I la que desemboca en un final tràgic.

—Un cas molt freqüent.

—Dieu que el tema és l'amistat, però és una amistat que surt forçada de circumstàncies excepcionals, la d'un vidu i un separat que es troben en una platja poc turística i, per tant, és una relació molt lligada a aquesta excepcionalitat.

—Més que forçada és casual, fruit de l'atzar, i és una reflexió que moltes vegades m'he fet, i no sé si a l'obra també es fa, que l'atzar ens influeix sempre, i a vegades de manera positiva. Forçada no sé si és la paraula. Inesperada. I a vegades, les coses inesperades són les més profundes. És una amistat profunda entre dues persones en uns moments en què les seves vides no els van gaire bé i això segurament ajuda a reforçar-la. Intento donar l'aparença d'amistat sòlida que es pot fer en poc temps i en situacions excepcionals. I que mai no és tard per a fer amics. Sembla que els amics ens vénen de petits o de joves, però de més grans podem fer amistats més profundes. Són dues persones que es volen desvincular una mica del passat i l'amistat els pot ajudar a fer-ho.

—Desvincular-se'n del tot, no, oi?

—No, d'una part del passat, la més feixuga.

—Obligueu el lector a llegir, i en cursiva, llargs fragments del manuscrit de la novel·la que ha escrit un d'ells. No heu pensat que obligueu el lector a fer un esforç suplementari?

Jordi Cortès publica a Cossetània *L'última platja*, la seva primera novel·la per a adults.

—No. Crec que l'esforç és el mateix. La novel·la no s'entendria sense la història que hi ha dintre. Potser és una de les gràcies de la novel·la. Hi ha canvi de persona, i els paisatges deixen de ser concrets per ser més idealitzats. Corresponen a l'acció que passa al Maresme, i és un Maresme idealitzat, que no té noms, que podria ser qualsevol poble de la comarca. Màxim, l'esforç seria canviar de registre, però en tot cas és un esforç petit, penso. La novel·la és en primera persona i la interior és en tercera. La novel·la té noms concrets i aquí els espais són indeterminats. A més, la interior dóna informació sobre la vida de l'autor, un dels dos amics, i sobre la seva manera de comportar-se.

—Des de l'illa, els dos amics recorden la infantesa i l'adolescència, viscudes a Badalona, una problemàtica ben diferent de la que els ha portat a l'illa.

—Parlar de Badalona els ajuda a forjar l'amistat. També hi faig un homenatge als bons mestres que

vam tenir, a les acaballes del franquisme, uns mestres que ens van descobrir que el català no es reduïa a Catalunya. I aquí entro en el terreny personal. A la gent que em demana què hi ha de mi en els personatges, els dic que la infantesa dels dos personatges.

—Tots dos busquen una platja. La de Badalona els ha deixat un regust d'insatisfacció?

—No, tot al contrari. Tenen necessitat d'allunyar-se de Badalona, però no del mar. Viure a mar marca. Penso que no el poden deixar. El mar, a més, és el que tenen en comú els dos personatges, encara que siguin ben diferents. I el de Creta, que és tranquil, amb unes onades que pràcticament no fan soroll i on no hi ha mai cap tempesta, és un mar que ajuda.

—No hi ha una actitud passiva o covarda, en el fet d'anar-se'n a viure a Creta una temporada llarga?

—No, perquè no deixen res empantanegat, ni tenen cap obligació familiar. No han fugit de res. El que són és uns privilegiats. Per les seves professions poden estar un any allà, continuant amb les seves feines, reflexionant i ordenant les seves vides. Tant de bo ho poguéssim fer més gent.

Lluís Bonada